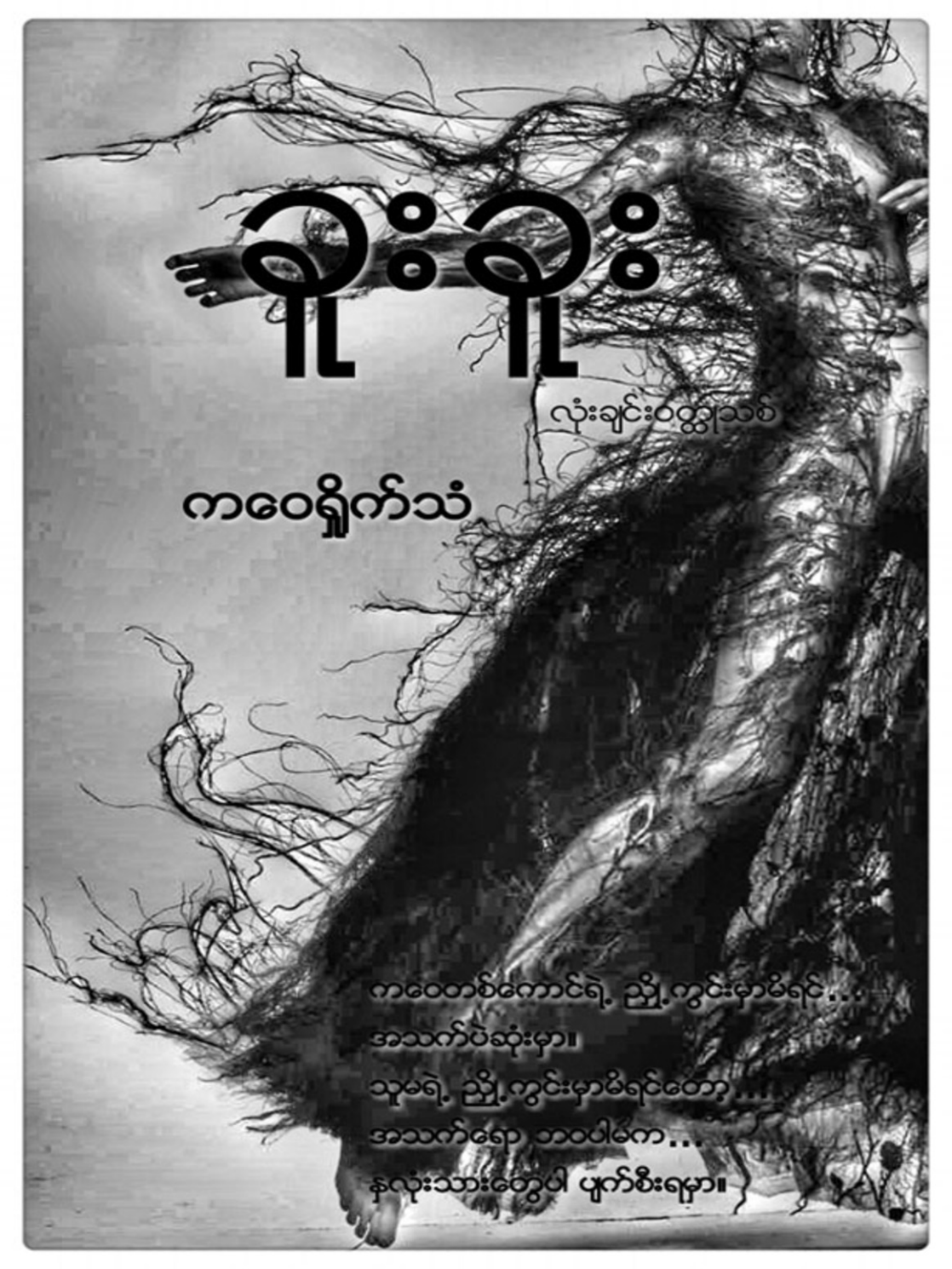

ခိုးခိုး

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ကဝေရှိုက်သံ

ကဝေတစ်ကောင်ရဲ့ ညှို့့ကွင်းမှာပိရင်...
အသက်ပိဆုံးမှာ။
သူမရဲ့ ညှို့့ကွင်းမှာပိရင်တော့...
အသက်ရော တဝပါကေ...
နဲ့လုံးသားတွေပါ ပျက်စီးရမှာ။

ဇာတ်လမ်းမိတ်ဆက် (Introduction)

-မဟာရန်ကုန်မြို့တော်ကြီး။

-မြန်မာနိုင်ငံ အနယ်နယ် အရပ်ရပ်က လူငယ်လူရွယ်တွေ အိပ်မက်တွေ အကောင်ထည် ဖော်ဖို့ အတွက် ရောက်လာကြရတဲ့ မြို့တော်ကြီး။

-အောင်မြင်သူတွေလည်း ရှိသလို၊ ကျဆုံးတဲ့ လူတွေလည်း များ တဲ့ မြို့တော်ကြီး။

-သူလည်း ထိုနည်းတူပါပဲ။

-နယ်ကနေ ရန်ကုန်ကိုတက်ခဲ့တဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ပေါ့။

-ဒါပေမဲ့... အများ နဲ့ မတူတဲ့ အချက်က... ရန်ကုန်မြို့ဆီကို တက်လာခဲ့တုန်းက သူ့ဆီမှာ ... ဘာအိပ်မက်မှ ပါမလာခဲ့ပါဘူး။

"Sule Shangri-La"ဟိုတယ် အရှေ့တွင် ဖြစ်သည် ။

လူတစ်ယောက်။ ဟိုတယ်ကြီးကို မော့ကြည့်ရင်းနဲ့ ကားလမ်းပေါ်ကို နောက်ပြန်ကြီး ဆင်းလာတဲ့ အချိန်၊ တစ်ဖက်မှာ လည်း အရှိန်နဲ့ မောင်း

လာတဲ့ ကားတစ်စီး။

"အုန်း..."

ပြင်းထန်လှတဲ့ အသံကြီးနဲ့ အတူ နောက်ပြန်ဆင်းလာတဲ့ လူရဲ့ ခန္ဓာ ကိုယ်ကြီး ခပ်ဝေးဝေးသို့ လွင့်ထွက်သွား၏။

ကားကလည်း အရှိန်နဲ့ အသည်းအသန်ပင် မောင်းပြေးသွားပါသည်

။

ကားတိုက်မှုကြောင့် လူတွေ ခဏတာ ငြိမ်သက်နေကြရာမှ ရုတ်တရက် အိပ်မက်မှ လန့်နိုးသလို သတိဝင်သွားကြပြီး ကိုယ်စီမှာ ပါလာတဲ့ ဖုန်းဖြင့် ရဲစခန်းသို့လည်းကောင်း၊ ဆေးရုံကားဆီသို့လည်းကောင်း အလျင်အမြန်ပင် ဆက်ကြပါတော့သည် ။

အဲဒီအခါမှာ တော့ ကားတိုက်ခံရတဲ့ လူက သွေးအိုင်ထဲမှာ ငြိမ်သက်လို့ နေပြီဖြစ်သည် ။

"တီ.... တီ... တီ..."

နှလုံးခုန်တိုင်းစက်ဆီက ကြားရနေတဲ့ အသံက သိပ်ပြီး စည်းချက် မမှန်ချင်။

ရှန်ဂရီလာဟိုတယ်ရှေ့မှာ ကားတိုက်မှုဖြစ်ပြီး ရောက်လာတဲ့ လူနာရဲ့ အသက်ကို ခန့်မှန်းမယ်ဆိုရင် အနည်းဆုံး ၅၀ ကျော်နိုင်၏။

ပထမရုပ်ရည်က အတော်ကြည့်ကောင်းတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်

နိုင်ပေမဲ့ အခုတော့ ထိုမျက်နှာပေါ်မှာ ရှိနေတာက ပတ်တီး ဖြူဖြူဖွေးဖွေးများ နဲ့ သွေးကွက်များ သာ။

အရှိန်ပြင်းပြင်းနဲ့ အတိုက်ခံထားရလို့ လူနာမှာ နံရိုးတွေလည်း ကျိုးကြေသွားရသလို၊ ဦးခေါင်းမှာ လည်း ဒဏ်ရာ အတော်ပြင်းထန်စွာ ရလိုက်ပါသည် ။ ဒီပုံစံအတိုင်းဆိုရင် ဒီလူနာ ယနေ့ည ဘယ်နည်းနဲ့ မှ သတိရလာနိုင်မယ်လို့ မထင်။

ထိုစဉ်မှာ ပဲ...

"ရှုး..."

ဆိုတဲ့ အသက်ရှူသံကြီးနဲ့ အတူ လူနာ့မျက်လုံးများ ပွင့်လာသဖြင့် သူ လူနာအနီးသို့ သွားပြီး လှုပ်ရှားဖို့ အားယူနေတဲ့ လက်များကို ချုပ်လိုက်ရသည် ။

"ဦးလေး... သတိထားလေ။ ဦးလေး..."

လူနာက စကားပြောဖို့ အားယူရင်း သူ့ကိုကြည့်သည် ။

"ဘယ်... သူ... လဲ..."

သူ့ကိုမေးတာမှန်း သိသဖြင့် ခေါင်းဆတ်ကာ အတတ်နိုင်ဆုံး ပြုံးပြရ၏။

"ကျွန်တော့်နာမည် မင်းခေါင်ပါ။ ကျွန်တော်က ဦးလေးကို စောင့်ကြည့်ပေးရမယ့် နာစလေ။ ဦးလေးကို တိုက်သွားတဲ့ ကားနံပါတ်ကို မှတ်မိလား"

အခုမှ ပြန်ဖွင့်လိုက်ရတဲ့ မျက်လုံးကို ပြန်မှိတ်ကြည့်မိသည် ။ ကားနံပါတ်တွေက မျက်လုံးထဲမှာ ပြတ်ပြတ်သားသား ပေါ်လာပေမဲ့...

"မ... မ... မ... မှတ်... မိ... ဘူး..."

ဘာလုပ်မှာ လဲ။ သူများ တွေ အခက်တွေ့အောင် မလုပ်ချင်တော့ဘူး
လေ။

"နေဦး ဦးလေး။ ဦးလေးက သတိရ လာပြီဆိုတော့... ကျွန်တော် သ
က်ဆိုင်ရာကို အကြောင်းကြားသင့်ပြီ"

ပြောပြီး အခန်းထဲက လှည့်ထွက်ဖို့ ပြင်လိုက်တဲ့ သူ့လက်ကို လူနာဦး
လေးကြီး လှမ်းကာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည် ။ မသွားနဲ့ ဦးဆိုတဲ့ သဘော။

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ ခင်ဗျ။ ကျွန်တော် တာဝန်အတိုင်း လုပ်ရမှာ မို့ပါ"

"တာ... တာဝန်ကို... ခဏ... ခဏ မေ့ထားလိုက်စမ်းပါကွာ..."

နာနာကျင်ကျင်နဲ့ ပဲ ရွတ်ဆိုလိုက်တော့ သူ ထိုင်ခုံမှာ ပြန်ထိုင်မိသွား
သည် ။

"ဦးလေး နာမည်က..."

"ဦးလူပျို..."

"ရန်ကုန်ကပဲလား?"

"ဒီ... ငရဲပြည်မှာ ... ငါမနေဘူး။ ငါနေတာ... နယ်မှာ ..."

"ဒါဆို ရန်ကုန်ကို ဘာလာလုပ်တာလဲ... ဟင်..."

ထိုလူကြီး ခေါင်းခါသည် ။ ပြီးတော့ သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ချ၏။

ပြီးမှ ... သူ့ကို မျက်ဝန်းဝိုင်းဝိုင်းကြီးတွေနဲ့ လှည့်ကြည့်ရင်း လွမ်းလွ
မ်းဆွေးဆွေး မေးခွန်းတစ်ခု မေးလိုက်ပါသည် ။

"အခု ရှန်ဂရီလာဟိုတယ် ဆောက်ထားတဲ့ နေရာမှာ အရင်က ဘာ

အဆောက်အဦတွေ ရှိခဲ့လဲဆိုတာ မင်းသိလား"

ကဝေတစ်ကောင်ရဲ့ ညှို့ကွင်းမှာ မိရင်...

အသက်ပဲ ဆုံးမှာ ။

တကယ်လို့ ... သူမရဲ့ ညှို့ကွင်းမှာ မိရင်တော့...

အသက်ရော... ဘဝပါမက...

နှလုံးသားတွေပါ ပျက်စီးရမှာ ။

"အဟင်း... ဟင်း... ဟင်း..."

မျက်လုံးကို ခဏလေးဖြစ်ဖြစ် မှီတိကြည့်လိုက်တာနဲ့ သူ့ရယ်သံ လွင်လွင်လေးတွေကို ကြားနေရဆဲ။

ကားတစ်စီးနဲ့ အရှိန်ပြင်းပြင်း အတိုက်ခံပြီးတာတောင် ငါဘာလို့ မသေသေးတာပါလိမ့်။ တကယ်က တိုက်ခံပြီးတာနဲ့ သေသွားရမှာ ။

လူနာတင်ယာဉ်ကလည်း အလုပ်ရှုပ်ခံလို့ ငါ့ကို ဆေးရုံတင်သေးတယ်။ ဆရာဝန်တွေကလည်း တော်တော် အားနေကြတယ် ထင်ပါရဲ့ ။ ငါ့ကို အသက်ရှင်အောင် ဆေးကုပေးနေသေးတယ်။

ခက်တယ်ကွာ။

ငါ့အတွက် အသက်ရှင်နေခြင်းက အဓိပ္ပာယ် မရှိတော့တာကို သင်း
တို့ မသိကြဘူး။

အခန်း(၁)

ငယ်ငယ်တုန်းက နေ့ရက်တွေက ပုံမှန်ပါပဲ။ တခြား ယောက်ျားလေးတွေလို ကျောင်းတက်တယ်။

အထက်တန်း ကျောင်းသားဘဝမှာ မိဘတွေ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဆုံးကုန်တော့ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးပြီး ကျောင်းဆက် မတက်နိုင်တဲ့ အတွက် ကျောင်းထွက် လိုက်ရတယ်။ နောက် အလုပ်ဝင်လုပ်တယ်။ လယ်ထွန်စက် မောင်းရတဲ့ အလုပ်။

လစာ ခပ်နည်းနည်းရပြီး သိပ်မထင်ရှားတဲ့ အလုပ်တစ်ခုပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအချိန်တုန်းက ထွန်စက် အရေအတွက်ကလည်း နည်းသလို၊ မောင်းတတ်တဲ့ လူကလည်း တော်တော်ရှားတယ်။ အဲဒါကြောင့် အဲဒီအလုပ်ကို လွယ်လွယ်နဲ့ ရခဲ့တာလေ။

အဲဒီကနေ လခစားအလုပ်တွေထဲမှာ နည်းနည်း လူရည်လည်လာတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ဟိုအလုပ်ကနေဒီပြောင်း၊ ဒီအလုပ်ကနေ ဟိုပြောင်းလုပ်ရင်း လစာလေးကလည်း နည်းနည်း ပိုရလာတယ်။ ဒီတော့ ဆေးလိပ် သောက်တတ်လာတယ်။ သူငယ်ချင်း ထားတတ်လာတယ်။

လူက အသက် ၂၀ ဝန်းကျင်လည်း ရောက် လာပြီဆိုတော့ ထန်းရည်တို့ အရက်တို့ ကိုလည်း လက်တည့်စမ်း တတ်ခဲ့ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ အရာအားလုံးကတော့ ပုံမှန်ပါပဲ။

မနက်မိုးလင်းရင် အ လုပ်သွားဖို့ ပြင်ဆင်တယ်။ ပြီးတော့ အ လုပ်သွားတယ်။

လယ်ထွန်စက်မောင်းရင်း လယ်ထဲမှာ သီချင်းအော်ဆိုတယ်။ လယ် စိုက်သမလေးတွေကို စနောက်တယ်။

ညနေစောင်းရင် အလုပ်ဆင်းတယ်။ သူငယ်ချင်း တချို့နဲ့ ဆုံတယ်။ ပြီးတော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဖြစ်ဖြစ်၊ အရက်ဆိုင်ဖြစ်ဖြစ် ခဏထိုင်တယ် ။ ဆေးလိပ်နှစ်လိပ်လောက် သောက်တယ်။ ဒါပါပဲ။

ဒါတွေက ဘဝမှာ နေ့စဉ် ရင်ဆိုင် ဆုံတွေ့နေရတဲ့ အဖြစ်ပျက်တစ်ခု ပါပဲ။

ဘာမှ ပိုပြီး မထူးခြားခဲ့သလို၊ ပိုပြီးလည်း မတိုးပွားခဲ့ပါဘူး။

နောက်ပြီး ဘာမှ လည်း မဆုတ်ယုတ်ခဲ့ရပါဘူး။

အဲဒီလို ဘဝနေ့ရက်တွေကို ပုံမှန်လေးပဲ ဖြတ်သန်းလာရင်းနဲ့ တစ် နေ့ ထိုင်နေကျ အရက်ဆိုင်မှာ ရန်ပွဲလေးတစ်ခု ဖြစ်သွားခဲ့တယ်။

အဲဒီလိုရန်ဖြစ်ခဲ့မိတဲ့ အတွက် အဖြစ်ပျက်ဆိုးတွေကို ရင်ဆိုင်ရလိမ့် မယ်လို့ လုံးဝ မထင်ခဲ့မိ။

သိတဲ့ အတိုင်းပဲ။ လူငယ်တို့ ထုံးစံအတိုင်း အရက်ဝင်တာ နည်းနည်းများ လာတော့ လေသံတွေ နည်းနည်း လေးလာတယ်။ စကားလုံးတွေက လိုတာထက်ပိုပြီး ရှည်လာသလို၊ ရင့်လာတယ်၊ ကြမ်းလာကြတယ်။

တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် နောက်ရင်း၊ ပြောင်ရင်းနဲ့ အဆဲတွေပါ ပါလာခဲ့တယ်လေ။

အဲဒီအခါမှာ ပဲ ကျုပ်တို့ ရန်ပွဲထဲကို တစ်ဖက်က မသက်ဆိုင်တဲ့ လူနှစ်ယောက်လည်း ပါလာခဲ့တယ်။

တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ပြောကြရင်းကနေ တွန်းဟယ်၊ တိုက်ဟယ်နဲ့ ။ နောက်တော့ ထိုးဖြစ်သွားတယ်။ ထိုးဖြစ်သွားတယ် ဆိုတာက ကျုပ်ထိုးမိ သွားတာပါ။

ကျုပ်က စကားနည်းပြီး လက်ပါတတ်တဲ့ လူဆိုတော့ တစ်ဖက်လူရဲ့ သွားတစ်ချောင်း ကျွတ်သွားပါလေရော။ ဖြစ်ချင်တော့ ရန်ဖြစ်တာ လကုန်ရက်။ လကုန်ရက်ဆို လခစားတွေရဲ့ လက်ထဲမှာ ငွေက တော်တော် ခန်းခြောက်နေပြီဆိုတာ လူတိုင်း သိပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ပြဿနာက တစ်ဖက်လူက သူ့သွားတစ်ချောင်း ကျွတ်သွားတဲ့ ကိစ္စကို လုံးဝ မကျေနပ်ဘူး။ ကျုပ်ကလည်း နည်းနည်း ထွေနေတယ်ဆိုတော့ မတောင်းပန်မိဘူး။ ဒီလိုနဲ့ ပြဿနာက ပိုပိုပြီးတော့ကို ရှုပ်ထွေး လာရတော့တာပေါ့။

ပိုဆိုးတာက ကျုပ်မှာ တခြားလူငယ်တွေလို ပြဿနာဖြစ်တိုင်း လိုက်ရှင်းပေးမယ့် အဖေတွေ၊ အမေတွေ မရှိတော့တာ။

အခု ကျုပ်က အဒေါ်အိမ်မှာ ကပ်နေရတဲ့ ဘဝဆိုတော့ ... နောက်ပြီး အဒေါ်ယောက်ျားကလည်း ကျုပ်ကို သိပ်မကြည်ဘူး။

ကျုပ်တို့ နေတဲ့ မြို့လေးက သေးတယ်။ ရန်ဖြစ်ပြီး နောက်တစ်ရက် အကြာမှာ ပဲ သိလိုက်ရတာက ကျုပ်ထိုးလိုက်တဲ့ လူက တကယ့် လူမိုက်၊ ထောင်ထွက်၊ လက်မရွံ့ကောင်ရဲ့ သားတဲ့ ။

လူက အဲဒီသတင်း ကြားကြားလိုက်ရခြင်း ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်း မသိဖြစ်သွားတယ်။ ကျုပ်ပြဿနာကို သိသွားတဲ့ အဒေါ်ကလည်း ငိုရုံကလွဲပြီး ကျုပ်ကို ဘာမှ မကူညီနိုင်ဘူး။ အဒေါ်ယောက်ျားကတော့ အပြစ်ပဲ တင်တာပေါ့ဗျာ။

"နင့်တူကိုက မြောက်ကြွ မြောက်ကြွနဲ့ ။ လူသောက်မြင်ကတ်အောင် နေနေတော့ ပြဿနာက ဖြစ်ပြီပေါ့"

လူမိုက်ရဲ့ သားက သူ့သွားကျွတ်သလို၊ ကျုပ်သွားကို ပြန်ချွတ်မယ်ဆိုလည်း ပြဿနာက ဒီလောက်မကြီးပါဘူး။ ကျုပ်က ခေါင်းရှုပ် မခံနိုင်ဘူးလေ။ ဒီတော့ သွားတစ်ချောင်းနဲ့ ဖြေရှင်းလိုက်မယ်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီကောင်တွေက ကျုပ်အသက်ကို လိုချင်တာလေ။

နာမည်နဲ့ လုပ်စားနေရတဲ့ လူမိုက်ကို ကျုပ်က လက်စွမ်းပြမိတာကိုး ။

တောင်းပန်လို့ လည်း မရ၊ ငိုပြလို့ လည်း မရတဲ့ အဆုံး... ကျုပ်အဲဒီမြို့လေးက ထွက်ပြေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

"သားရယ်... ဖြေရှင်းဖို့ နည်းလမ်း ရှိဦးမှာ ပါ။ ဒေါ်လေး သားကို စိတ်မချဘူး"

ကျုပ် အိမ်က ထွက်လာခါနီး ဒေါ်လေးရဲ့ တားမြစ်၊ စိတ်မချတဲ့ စကား။ ကျုပ်လည်း အဒေါ်စကားကို နားထောင်ချင်တာပေါ့။

ဒါပေမဲ့ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ။

"ကျုပ် ဟိုမှာ အဆင်ပြေမှာ ပါ ဒေါ်လေးရယ်"

"ရန်ကုန်ဆိုတာ လူရှုပ်လူပွေတွေများ တဲ့ မြို့ပါသားရယ်။ မင်းကို စိတ်မချဘူး"

"ကျုပ်က ယောက်ျားလေးပါ ဒေါ်လေးရယ်။ ထောင့်အပြင် ပိုဆိုးတဲ့ နေရာ မရှိပါဘူး။ စိတ်ချပါ။ ကျုပ် အဆင်ပြေတာနဲ့ ဒေါ်လေးကို ဆက်သွယ်မယ်"

နောက်ဆုံးတော့ ကျုပ် ပြဿနာတွေကို ကျောခိုင်းရင်း ရန်ကုန်မြို့ပေါ်သို့ ခြေချမိခဲ့ပါတော့တယ်။

ဒါပေမဲ့ ကျုပ် အရင်က ရန်ကုန်မြို့ဆိုတာ မြင်တောင် မမြင်ဖူးခဲ့။

ရန်ကုန်မြေကို ခြေစချတော့ ကျုပ်အသက်က ၂၀ အတိ။ ခုနှစ်က ၁၉၇၈ ခုနှစ်။

ပြဿနာကို ရှောင်ဖို့ ရန်ကုန်တက်လာတဲ့ ကျုပ်။

အခုတော့ ငွေလည်း မရှိတော့ဘူး။ မြို့က ထွက်ခဲ့တုန်းက ကျုပ်အိတ်ထဲ သေချာ ထည့်ခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်က ဘယ်လို ပျောက်သွားတယ် မသိပါဘူး။ အဝတ်စားအိတ် ပါမလာလို့ တော်သေး။ တကယ်လို့ အ

ဝတ်စားအိတ်သာ ပါလာခဲ့ရင် အဲဒါတွေလည်း အခုလိုပဲ ပျောက်ဦးမှာ ။

အခုလောလောဆယ် ကျုပ်အရှေ့မှာ ရှိနေတာက အဝါရောင် မြို့တော်ခန်းမ အဆောက်အဦကြီး။ အဆောက်အဦကြီးက ကျုပ်ကို သနားသလို ငဲ့ကြည့်နေတယ်လေ။

ဗိုက်ကလည်း ဆာ လာပြီ။ ဒေါ်လေးအိမ်က ထွက်လာတုန်းက လောလောနဲ့ ဆိုတော့ ထမင်း သိပ်မစားဖြစ်ခဲ့။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ ကားလမ်းတစ်လျှောက်မှာ တွေ့သမျှ မုန့်သယ်တွေကို အားပေးလာခဲ့မိလို့ နေ့လယ်လောက်တုန်းကတော့ ဗိုက်ကတော်တော်လေး ပြည့်အင့်နေခဲ့ပေမဲ့ အခုတော့ ဗိုက်ထဲမှာ ဘုရားပွဲလှည့်သလို ဆူညံနေကြပြီ။

လက်ထဲမှာ ငွေကလည်း တစ်ပြားမှ ကို မကျန်တော့တာ။

အသိလည်း မရှိ၊ မသွားတတ်၊ မလာတတ်နဲ့ ဆိုတော့ လူက တော်တော် စိတ်ပျက်ခဲ့ရတာ။

အချိန်က တဖြည်းဖြည်း နှောင်းလာတော့ မြို့တော်ခန်းမမှာ မီးတွေတောင် လင်းကုန်ပြီ။ ဗိုက်ကလည်း ဆာတာမှ လှိမ့်လို့ ။

တကယ့်ကို စိတ်ပျက်စရာ နေ့တစ်နေ့ပါပဲ။

ကြိရာမရတဲ့ နောက်ဆုံး ကျုပ် ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခု ချလိုက်တယ်။

"အစ်ကိုရေ... ဒီနားမှာ ဗျာ။ ဘုန်းကြီးကျောင်းရှိလား။ ဖြစ်နိုင်ရင် ကျုပ်ကို အနီးဆုံး ဘုန်းကြီးကျောင်းကို လမ်းညွှန်ပေးစမ်းပါဗျာ"

ဖြတ်သွားဖြတ်လာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အကူညီကြောင့် ကျုပ် မြို့တော်ခန်းမနဲ့ အနီးဆုံး ဘုန်းကြီးကျောင်းရဲ့ လိပ်စာကို သိလိုက်ရပါတယ်။

ဒီတော့ ကျုပ် လိပ်စာအတိုင်း သွက်သွက် လျှောက်ခဲ့တယ်လေ။

ဘယ်လမ်းတွေက ဖြတ်လျှောက်ခဲ့လဲဆိုတာ ကျုပ် မသိပါဘူး။

"ဒီကနေသွား၊ ညာဘက်ကွေ့၊ ဆက်လျှောက်၊ ပြီးရင် ဘယ်ဘက်ကို ကားလမ်းကူး။ အဲဒီမှာ ဘုန်းကြီးကျောင်း တစ်ကျောင်းရှိတယ်"

ဆိုတဲ့ အဲဒီလူရဲ့ လမ်းညွှန်ချက်အတိုင်း ကျုပ် လျှောက်ခဲ့ရင်းက တော်တော်မှောင်တဲ့ နေရာတစ်ခုကို ဖြတ်လျှောက်ရပါလေရော။

အဲဒီအမှောင်ကို ဖြတ်လျှောက်မိသွားတာကိုက ကျုပ်ဘဝကို တစ်ဆစ်ချိုးပြောင်းလဲဖို့ အကြောင်းဖန်လာ ရတာလားတော့ မသိတော့ပါဘူးဗျာ။

အမှောင်က တော်တော်စိုးမိုးနေလို့ လမ်းက သိပ်မမြင်ရဘူး။ တော်သေးတာ ရန်ကုန်မြို့ကလမ်းတွေက ချိုင့်တွေ၊ အပေါက်တွေ နည်းတာ။

ကျုပ်ကလည်း တောသားဆိုတော့ ဒီလောက် အမှောင်လောက်ကတော့ ပျင်းတာပေါ့။

ဆက်လျှောက်လာရင်း ကျုပ် ထူးထူးဆန်းဆန်း အသံတချို့ကို ကြားလိုက်ရတယ်ဗျ။

သိချင်တဲ့ စိတ်နဲ့ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အမှောင်ထဲမှာ ကားတစ်စီး ရပ်ထားတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ကားရဲ့ ဘေးနားမှာ လူရိပ်တချို့။

လှုပ်လှုပ်ရွရွနဲ့ ။

ကျုပ်လည်း သိချင်စိတ်နဲ့ ကားအနား ကပ်ကြည့်လိုက်တော့...

"ပေးမှာ လား၊ မပေးဘူးလား။ မပေးရင် ဒီဓား ... မင်းဗိုက်ထဲ ဝင်သွားမယ်နော်"

ဆိုတဲ့ အသံတွေ ကြားလိုက်ရတယ်။

ကျုပ် ခဏ ဆက်ကြည့်လိုက်တော့ အခြေအနေကို သဘောပေါက်လိုက်တယ်။ လူ ၂ ယောက်က လူ တစ်ယောက်ဆီမှာ ငွေချေးနေတာ။

တစ်ယောက်ကလည်း သေချင်သေ၊ မပေးဘူးဆိုတဲ့ ပုံ။ အေးလေ... ကိုယ်ရှာတဲ့ ငွေကို ကိုယ်ပဲသုံးချင်တာပေါ့။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီပြဿနာက ကျုပ်နဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး။ ကျုပ်နဲ့ ဆိုင်တာက ဘုန်းကြီးကျောင်းကို မနက်မိုးမလင်းခင် တွေ့အောင်ရှာဖို့ ။

ခက်တာက ကူညီချင်စိတ်ကြီး ရှိနေတဲ့ အတွက် ကျုပ်အဲဒီနားက ဒီအတိုင်း ကျောခိုင်း မထွက်ခဲ့နိုင်တာ။

ဒီတော့ နယ်သားပီပီ စကားမပြော၊ ဘာမပြောနဲ့ မြို့သား ငလည်နှစ်ကောင်ကို လက်သီး သုံးချက်စီလောက် ဆင့်ကျွေးထည့်လိုက်တယ်။ အလဲလဲအကွဲကွဲ ဖြစ်သွားတဲ့ ငနဲနှစ်ကောင်လည်း သူတို့ ဓား၊ သူတို့ ထမ်းပြီး ပြေးပါလေရော။

"ကျေးဇူးကွာ"

"ကျေးဇူး တကယ်တင်တယ်ဆိုရင် ကျုပ်ကို ထမင်းဖိုးပေးပြီး ထမင်းဆိုင် တစ်ဆိုင်ဆိုင်ကို လမ်းညွှန်ပေးပါလားဗျာ"

ကျုပ် ကူညီလိုက်တဲ့ လူက ကားပေါ်တက်ပြီး ကားရှေ့မီးဖွင့်လိုက်တော့ ထိုလူမျက်နှာ ဘယ်လိုလဲဆိုတာ မြင်လိုက်ရတယ်လေ။

အဲဒီလူကလည်း ကျုပ်ကို အကဲခတ်တယ်လေ။

"မင်းက လူဖြောင့်ပါလားကွ။ ရန်ကုန်က မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်"

"ဒါဆို ရန်ကုန်မှာ လူကောက်တွေပဲ ရှိတာပေါ့"

"စကားအဖြစ် ပြောတာပါကွာ။ ကဲ... မင်း ဘယ်နယ်ကလဲ"

"ပဲခူးဟိုဘက်က..."

ကျုပ် ခပ်ပြတ်ပြတ် ဖြေသံကို ထိုလူက သဘောကျပြီး ပြုံးတောင် ပြုံးသေးတယ်လေ။

"မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ"

"ကိုလူပျို"

ကျုပ်နာမည်ကြားတော့ ထိုလူမျက်ခုံးတွေ မြင့်သွားတယ်။

"တယ်လာတဲ့ နာမည်ပါလား။ ကဲ ငါ့နာမည် မှတ်ထား။ ငထိန်"

"ကျုပ်ကို ထမင်းဖိုး ပေးမှာ လား"

"မင်းပိုက်ဆံအိတ် အဖောက်ခံရတယ်မို့လား"

"ဟုတ်ပါ့ဗျာ။ အခု ဘုန်းကြီးကျောင်း သွားမယ်ဆိုလည်း ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်။ ဘုန်းကြီးက အိပ်ဖို့ တော့ နေရာပေးမှာ ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းသွားပြီး ကျုပ် ညစာတောင်းစားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲဗျာ။ မဟုတ်ဘူး လား"

ကျုပ်စကားကို ကိုထိန်က တော်တော် သဘောကျသွားပြီး ဟားတိုက်ပြီးတော့ကို ရယ်တာဗျ။ ကျုပ်အခုထက်ထိ မှတ်မိနေတုန်းပဲ။

(နောက်ပိုင်း ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက် ရင်းနှီးသွားတော့ ကျုပ် သူ့ကို ကို

ထိန်လို့ ခေါ်ခဲ့တယ်လေ)

"ကဲ... မင်းဘာမှ စိုးရိမ်မနေနဲ့ ။ မင်းကိုငါ ညစာကျွေးမယ်။ ပြီးရင် ငါတို့ ရုပ်ရှင် သွားကြည့်ကြမယ်။ သီတာရုံမှာ ကားသစ် တင်ထားတယ် ကွ။ မင်းကြည့်မလား"

ကျုပ်တို့ နယ်မှာ က ရုပ်ရှင်ရုံမရှိဘူး။ ကြည့်ချင်ရင် ပဲခူးတက်ကြည့်ရတာ။ ကျုပ်ကလည်း ရုပ်ရှင်တွေဘာတွေ သိပ်ကြိုက်လေ့ မရှိပါဘူးဗျာ ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ကြိုက်တဲ့ မင်းသမီးရဲ့ ကား ဆိုရင်တော့ ကြည့်ဖြစ်ပါတယ်။

"မင်းသမီးက ဘယ်သူလဲ"

"သုဇာတာ"

တစ်ခွန်းတည်းပြောလိုက်တဲ့ ကိုထိန်စကားက ကျုပ်ကို ရုပ်ရှင် ကြည့်ဖြစ်သွားအောင် ဆွဲဆောင်လိုက်နိုင်ခဲ့တယ်လေ။ ကျုပ်အကြိုက်ဆုံး မင်းသမီးက သုဇာတာ။

"ကြည့်မယ်ဗျာ"

ရုံမှာ တင်ထားတာက သုဇာတာရဲ့ ကားသစ်။

လာကြည့်တဲ့ လူတွေမှ ကြိတ်ကြိတ်ကိုတိုးလို့ ။ အဲဒီအထဲမှာ ကျုပ်နဲ့ ကိုထိန်လည်း ပါတာပေါ့ဗျာ။

သုဇာတာ ပျော်နေတဲ့ အခန်းဆိုရင် ရုံထဲကလူတွေ အော်ဟစ်ပြီး

တော့ကို အားပေးတာ။ သုဇာတာ ငိုခန်းကျရင်တော့ ရုံတစ်ရုံလုံး တိတ်ဆိတ်နေတာမှ အပ်ကျသံတောင် ကြားရတဲ့ အထိ။

ကျုပ်ကတော့ ဇာတ်လမ်းတွေ၊ ဘာတွေ နားမလည်ပါဘူးဗျာ။ သုဇာတာကိုပဲ ငေးကြည့်ခဲ့မိတာလေ။

"ဘယ်လိုလဲ ကိုယ့်လူ။ ရှေ့ဆက် ဘာလုပ်ဖို့ စဉ်းစားထားလဲ"

လေးဘီးကားကို အိုက်တင်အပြည့်နဲ့ မောင်းနေရင်း ကိုထိန်က ကျုပ်ကို လှမ်းမေးတော့ ကျုပ်မှာ ပြန်ဖြေဖို့ အဖြေမရှိခဲ့။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရှိနိုင်မှာ လဲဗျာ။ မနက်ဖြန် အတွက်တောင် ကျုပ်မှာ သေချာတဲ့ အစီအစဉ် မရှိတဲ့ ကိစ္စ။

"မသိဘူးဗျာ"

ကားပြတင်းပေါက်က ငေးကြည့်လိုက်တော့ ကားအရှိန်ကြောင့် ညမှောင်မှောင်မှာ တိုက်အချို့ တရိပ်ရိပ် ပြေးနေတယ် ထင်ရတယ်။

"ပိုက်ဆံလည်း မရှိဘူး၊ နေဖို့ လည်း မရှိဘူး၊ ဆွေမျိုးလည်း မရှိဘူး ဆိုပါတော့"

စိတ်ပျက်ပျက်နဲ့ ကျုပ် သက်ပြင်းတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်မိတယ်။

အဲဒီမှာ ပဲ ကျုပ်သွားချင်နေတဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းအရှေ့ကို ရောက်သွားလို့ ကိုထိန်က ကားရပ်လိုက်ပြီ။

ဒါပေမဲ့

ကားမီးအောက်မှာ တွေ့လိုက်ရတာက

ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်း ခြံတံခါးက သော့တောင် ပိတ်ထားပြီ။

"ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ကိုယ့်လူ။ အခုဆို မင်းအတွက် အိပ်ဖို့ ပါ နေရာမ ရှိတော့ဘူး"

"အင်းလေဗျာ။ တော်တော် စိတ်ပျက်ဖို့ ကောင်းတာပဲ"

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ် ကိုထိန့်ကားပေါ်က ဆင်းရဲတော့မယ်မှန်း နားလည်တယ်လေ။ ကျုပ်ကားပေါ်က ဆင်းဖို့ ပြင်လိုက်စဉ်မှာ ပဲ...

"ကိုယ့်လူ ကားမောင်းတတ်လား"

လို့ ကိုထိန့်က မေးတယ်။

"နယ်မှာ တော့ ကျုပ် လယ်ထွန်စက် မောင်းတာ"

"ဒါဆို ကားလည်း မောင်းတတ်မှာ ပါ"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ"

"မင်း လိုင်းကား မောင်းမလား၊ ငါသွင်းပေးမယ်"

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ။ အလုပ်ရတော့မယ် ဆိုတာကတော့ အခွင့်အရေးပဲ။ နောက်ပြီး ရန်ကုန်တက်ပြီး အလုပ်တစ်ခုရဖို့ ဆိုတာ လွယ်တဲ့ အလုပ်မှ မဟုတ်တာ။ ချက်ချင်းပဲ လုပ်မယ်လို့ ပြောလိုက်မိတယ်။

"ဒီနေ့ည ငါ့တိုက်ခန်းမှာ လိုက်အိပ်။ ငါက တစ်ယောက်တည်းသမား။ လွပ်လွပ်လပ်လပ်ပဲ။ မင်းက ငါ့ကို ကူညီထားတယ် ဆိုတော့ ငါလည်း ကူညီရတာပေါ့ကွာ"

ကိုထိန်တိုက်ခန်းရောက်မှာ ကိုထိန်ဆိုတဲ့ လူက ဘယ်လိုလူစားမှန်း ကျုပ် သေသေချာချာ သိလိုက်ရတာ။

ကိုထိန်က ရုပ်ရှင်ရိုက်ကွင်းတွေမှာ လိုအပ်တာတွေကို သွားသွားဝယ်ပေးရတဲ့ ကားသမားလေ။ ဒီတော့ သူနဲ့ မင်းသမီး၊ မင်းသားတိုင်း ရင်းနှီးတယ်။ ကိုထိန်တိုက်ခန်း နံရံမှာ ဆို မင်းသမီးတွေနဲ့ တွဲရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံတွေချည်းပဲ။

"ခင်ဗျားအလုပ်က တယ်နိပ်ပါလား"

"မင်းက သရေကျတယ်ပေါ့"

"ခင်ဗျား... သုဇာတာနဲ့ ရော ရင်းနှီးလား"

"သုဇာတာလား..."

ကျုပ်မေးလိုက်တာနဲ့ ပြောင်းလဲသွားတဲ့ ကိုထိန်မျက်နှာကို ကျုပ် အခုထက်ထိ မှတ်မိနေသေးတယ်။

"သုဇာတာက ဇာတ်ရှုပ်ပါကွာ"

လို့ ဆိုတဲ့ ကိုထိန်မျက်နှာက သုဇာတာကို တကယ်ပဲ ရွံကြောက်တယ်ဆိုတာ ပေါ်လွင် လွန်းတယ်လေ။

ကျုပ် တစ်ပတ်လောက်တော့ ကိုထိန်နဲ့ ပဲ နေဖြစ်ခဲ့တယ်။ လိုင်းကားမောင်းဖို့ ပြောထားပေမဲ့ သိပ်ပြီး အဆင်ပြေမယ့်ပုံ မပေါ်ဘူး။ နေ့လယ်

ဘက်ဆိုရင် ကိုထိန်က သူသွားတဲ့ ရပ်ရှင် ရိုက်ကွင်းတွေဆီကို ကျုပ်ကို ခေါ်ခေါ်သွားလေ့ ရှိတယ်။

နေတာလည်း တစ်ပတ်လောက် ကြာပြီဆိုတော့ ကျုပ်နဲ့ ကိုထိန်တို့ တော်တော်လည်း ရင်းနှီးခဲ့ကြတယ်လေ။

"မင်းသမီးရေ ... အလုပ်ထဲ စိတ်ပါစမ်းပါကွယ်။ မင်းသားကို နေပူ ထဲ ရပ်ခိုင်းရတာ အားနာလှပြီ"

ဒီနေ့ ကျုပ်လိုက်လာတဲ့ ရိုက်ကွင်းက သုဇာတာရဲ့ ရိုက်ကွင်းလေ။

ကျုပ် အရိပ်ရတဲ့ နေရာတစ်ခုမှာ ကားထိုးပြီး (ကိုထိန်က ကျုပ်ကို ကားမောင်းခိုင်း နေပြီလေ) ရိုက်ကွင်းထဲက လူတွေ အလုပ်ရှုပ် နေသမျှ ကို စိတ်အေးအေးနဲ့ ဆေးလိပ်ဖွာရင်း ကြည့်နေမိတယ်။

သုဇာတာရဲ့ အသားအရေက ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာ ထက် ပိုဖြူဖွေးတယ် ဆိုတာ ကျုပ် အဲဒီနေ့က သိခွင့်ရခဲ့တယ်လေ။

"ကိုယ့်လူ ငမ်းလှချည်လား"

ကျုပ်ပခုံးကိုပုတ်ပြီး ကိုထိန် စတော့ ကျုပ်အပြုံးနဲ့ ပဲ တုံ့ပြန်ခဲ့မိပါတယ်။

အဲဒီအချိန်တုန်းက ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ အကြိမ်ကြိမ် ရေရွတ်နေခဲ့တဲ့ စကားတစ်ခွန်းပဲ ရှိတယ်။

"မမိတဲ့ ပန်းကို နမ်းဖို့ မကြိုးစားတတ်ပါဘူးဗျာ"

ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ တရှုံ့ရှုံ့ငိုနေတဲ့ အသံကြောင့် ကျုပ် အိပ်ရာ နိုးသွားခဲ့ရပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ အိမ်ရှေ့ခန်းကို ထွက်ကြည့်လိုက်တော့... ကိုထိန်ကို ရင်ဖွင့်နေတာ အရန်မင်းသား ကျော်မြင့်။ ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်သဖြင့် ကျုပ် ဆေးလိပ်တစ်ဖွာသောက်ရင်း ခုံအလွတ်တစ်ခုမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်မိတော့... နောက်ပိုင်း ကြားလိုက်ရတဲ့ စကားတွေက...

"ရက်စက်တယ်ဗျာ။ ကျုပ်ကို လက်ကမ်း ခေါ်တာလည်း သူပဲ၊ အခုမောင်းထုတ်တာလည်း သူပဲ"

"ငါပြောပါတယ်... ကျော်မြင့်ရာ။ သုဇာတာဆိုတဲ့ မိန်းမက သူ့အတွက်ဆိုရင် ဘယ်သူ့ကိုမဆို စတေးရဲတယ်လို့ "

"သူယောက်ျား ပြန်လာလို့ ကျုပ်နဲ့ လုံးဝ မတွေ့တော့ဘူးတဲ့ လေ"

သုဇာတာမှာ ယောက်ျားရှိတယ်ဆိုတာ ကျုပ်လုံးဝ မသိခဲ့ရပါဘူး။ ကျုပ်တို့ နယ်မြို့လေး တစ်ခုလုံးလည်း သုဇာတာကို အပျိုလို့ ပဲ ထင်ခဲ့တာလေ။ အံ့ဩမှုနဲ့ အတူ တခြား ခံစားချက်လေးတစ်ခု ရင်ထဲစီးဝင်ခဲ့ပေမဲ့ အဲဒါတုန်းကတော့ ဘာခံစားချက်မှန်း မသိခဲ့ပါဘူး။

"အခု မင်း ဘာဆက်လုပ်မလဲ ကျော်မြင့်"

"တော်ပြီဗျာ။ ဟန်ဆောင်မှုတွေ ပြည့်နှက်နေတဲ့ အနုပညာလောကကြီးကို စိတ်ကုန်သွားပြီ။ နယ်ပဲပြန်တော့မယ်"

"အေး... အဲဒါ အကောင်းဆုံးပဲ"

မရည်ရွယ်ပဲနဲ့ အနှစ်နှစ်အလလက အထင်ကြီးပြီး ကြိုက်ခဲ့ရတဲ့ မင်း သမီးမှာ က ယောက်ျားနဲ့ တဲ့ ။ နောက်ပြီး ယောက်ျားတကာကို အပြုံး လေး ဗန်းပြပြီး ကျွန်လိုခိုင်းတာတဲ့ ။ ကြားရသမျှ သတင်းတွေထဲမှာ သု ဇာတာရဲ့ ကောင်းတဲ့ သတင်းတစ်ခုမှ ကို မပါခဲ့ပါဘူး။

ဒါပေမဲ့လည်း လူ့စိတ်က အခက်သား။ သူ့ကို ကြိုက်မိတဲ့ စိတ်က နည်းနည်းမှ ကို မပြောင်းလဲခဲ့ဘူး။

အဲဒီသတင်းတွေ ကြားပြီးတဲ့ အထိတောင် ရုပ်ရှင်ကြည့်ရင် သုဇာ တာကားကိုမှ ကြည့်မိနေတုန်း။

သိုသိုသိပ်သိပ် နေတတ်တဲ့ လူဆိုတော့ ရင်ထဲက ခံစားချက်ကို တော် ရုံအပြင်လူ မရိပ်မိနိုင်ခဲ့ဘူးလေ။

ဒီနေ့ကစပြီး ကျုပ်ဘဝ တစ်ဆစ်ချိုးပြောင်းဖို့ ကြံစားဖန်လာခဲ့တယ်
လေ။

"ခေါင်းတွေ အရမ်း ကိုက်နေတယ်ကွာ။ မနေ့ညက သောက်တာ အ
ရမ်း များ သွားတယ်နဲ့ တူတယ်"

"များ သွားတာ မဟုတ်ဘူး ကိုထိန်ရ။ လွန်သွားတာ"

"ဟုတ်လား။ တော်တော် များ သွားလို့ လားကွာ"

"ခင်ဗျား ဘယ်နှလုံး သောက်လိုက်တယ် ဆိုတာတောင် မှတ်မိလို့
လား"

ကိုထိန်က သောက်နေကျထက်ပိုပြီး သောက်လိုက်တော့ ရိုက်ကွင်း
ရောက်တဲ့ အထိ တမှိုင့်မှိုင့်၊ တထွေထွေနဲ့ ။ တွေ့ရာချောင်မှာ ခွေချင်
နေတယ်။

ဒီတော့ သူ့ကိစ္စတွေအကုန် ကျုပ်ကိုချည်း ဖိခိုင်းပါလေရော။ ကျုပ်က
လည်း အလုပ်ဆိုပျင်းတဲ့ လူ မဟုတ်တော့။ ပိုဆိုးတာက အဲဒီနေ့ ရိုက်ကွ
င်းရဲ့ မင်းသမီးက သုဇာတာတဲ့ လေ။

အဲဒါကြောင့် လူက အလိုလိုကို သွက်လက်နေတာ။

"ဒီခေါက်ဆွဲကြော်... မင်းသမီးကို သွားပို့ပေးစမ်း ကိုလူပျိုရာ။ ငါ့မှာ
ခေါင်းမူးနေရတဲ့ အထဲ သင်းက အပို ခိုင်းနေသေးတယ်"

"ဘယ်မင်းသမီးလဲဗျ"

ကိုထိန်ကို ကူညီချင်တာက ပင်ကိုစိတ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းသမီးဆီ ပို့ပေးရ မယ်ဆိုတော့ လူက ရှိန်းတိမ်းတိမ်းနဲ့ ။ စိတ်ထဲကလည်း သုဇာတာဆီ ပို့ ပေးရပါစေလို့ ပဲ ဆုတောင်းမိနေတာ။

"သုဇာတာဆီကို။ သူက ခေါက်ဆွဲကြော် ကြိုက်တယ်ကွ"

ခေါက်ဆွဲကြော်ထုပ်ကို လှမ်းယူလိုက်မိတဲ့ လက်က အရမ်းသွက်သွားတာ ကျုပ်တောင် သတိမထားမိခဲ့။

ပြီးတော့ သွက်သွက်ပါပဲ။ သူ့ဆီ သွားပို့ပေးဖို့ ခြေလှမ်းကျဲကြီးတွေနဲ့ ထွက်ခဲ့လိုက်မိတယ်လေ။

(ခြေလှမ်းကျဲကြီးတွေက ဂုဏ်လည်း ယူမိနေတော့ မြောက်ကြွကြွနဲ့ ပေါ့ဗျာ)

ဒါပေမဲ့ သုဇာတာနေတဲ့ အခန်းအဝရောက်တော့ လူက မတ်တတ်။ တုတ်တုတ်တောင် ဆက်မလှုပ်ဝံ့။

ပိတ်ထားတဲ့ တံခါးကို ခေါက်ပဲ ခေါက်ရမှာ လား၊ တွန်းပဲ ဖွင့်ရမှာ လား ဆိုတာ စဉ်းစားရင်းနဲ့ အချိန်တော်တော် ကုန်ခဲ့ရတာ။

"ဘာရပ်လုပ် နေတာလဲ။ မင်းအဲဒီမှာ ရပ်နေတာ တော်တော် ကြာ နေပြီနော်"

ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရတဲ့ အသံချို့ချို့က သုဇာတာအသံလေ။

အ ပြ င် မှာ ပထမဦးဆုံးကြားရတဲ့ သူ့အသံပေါ့။ နားဝင်ချို့လိုက်တာဗျာ။

"ဟေ့... မင်းကို မေးနေတယ်လေ။ ဘာလို့ လူကို ကြောင်ကြည့်နေ တာလဲ"

သုဇာတာ အပြုံးလေးတွေကလည်း အရမ်းချိုတယ်။ အသားအရောင်ရော၊ အနေအထိုင်ရော... အရမ်း ညက်ညောတယ်။

"မင်း မဖြေဘူးလား။ ဘယ်မလဲ ရိုက်ကွင်းမန်နေဂျာ"

"ကိုထိန်က ကျွန်တော့်ကို လွှတ်လိုက်တာပါ"

"ဘာကိစ္စ"

"ခေါက်ဆွဲကြော်..."

ခေါက်ဆွဲကြော်ထုပ်ကို ခပ်တန်တန် မြှောက်ပြလိုက်တော့ သုဇာတာက သွားဖြူလေးတွေ ပေါ်သွားတဲ့ အထိ ပြုံးလိုက်တယ်။

"ဒါဆို မင်းက... ကိုထိန်နဲ့တပည့်ပေါ့"

"ဆိုပါတော့"

သုဇာတာရဲ့ နောက်လိုက်ကောင်မလေးက ခေါက်ဆွဲကြော်ထုပ်ကို ဆွဲယူသွားတဲ့ အထိ အဲဒီနားမှာ ပဲ ရပ်မိနေတုန်း။

"ပြောစရာ ကျန်သေးလို့ လား"

"ဟင့်အင်း... မရှိတော့ပါဘူး"

"ဒါဆို သွားတော့လေ။ လိုအပ်ရင် ခေါ်မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

ခေါင်းဆတ်ပြီး လှည့်ထွက်ခဲ့တယ်။ အဲဒီတုန်းက သူ့ချောင်းဆိုးသံကို မကြားမိခဲ့ရရင် ကောင်းမယ်။ ဒါပေမဲ့...

"အဟွတ်... ဟွတ်... မြန်မြန် ထည့်ကွာ။ ဗိုက် အရမ်းဆာနေပြီ"

သုဇာတာရဲ့ ချောင်းဆိုးသံကို လူက ကျောခိုင်းပြီး ဆက်လျှောက်ဖို့

အားအင် မရှိခဲ့ဘူး။

ချောင်းသံကြောင့် ခြေလှမ်းတွေ အသက်မဲ့သွားသလို၊ အရမ်းလည်း စိုးရိမ်သွားမိတယ်။

ကားရိုက်နေရင်း ဒီလိုသာ ချောင်းဆက်ဆိုး နေမယ်ဆိုရင် ဟိုရုပ်ဆိုး ဆိုး ဒါရိုက်တာကြီးရဲ့ အော်ငေါက်တာကို သူခံရမှာ ။ လူကြားသူကြား ထဲမှာ အဲဒီလူ အော်သမျှကို သူခံရမှာ မလိုလားဘူး။

"ချောင်းဆိုးတာ ကြာပြီလား"

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် မယုံနိုင်ဘူး။ စိုးရိမ်စိတ်ကြောင့် သူ့အခန်း တံခါးကို ခပ်မြန်မြန်ပဲဖွင့်ပြီး မေးလိုက်တော့ သူက ချက်ချင်း ပြန်မဖြေ ဘူး။

ကြောင်ပြီး ကြည့်နေတယ်လေ။ ပြီးတော့မှ သတိဝင်သွားပြီး မျက်မှောင်ကုတ် သွားတယ်။ တစ်ခုခုကို အလိုမကျ ဖြစ်သွားတာလေ။

"မင်းကို တို့ ခေါ်မိလို့ လား"

"မသုဇာတာ ချောင်းဆိုး လိုက်တယ်လေ။ အဲဒါကြောင့် "

"တို့ က ချောင်းဆိုး လိုက်တာလေ။ မင်းကိုခေါ်တာမှ မဟုတ်တာ။ အယုတ်ဆွအဆုံး ... တို့ မင်းနာမည်ကိုတောင် သိတာ မဟုတ်ဘူး ။ တို့ အခန်းကို မပြောမဆိုနဲ့ ဒီလိုလာမဖွင့်ပါနဲ့ ။ လုံးဝ မကြိုက်ဘူး"

စေတနာကိုမမြင်ပဲ အဆင့်တန်း ခွဲခြားခံလိုက်ရတဲ့ အတွက် လူက ငို င်သွားတယ်။ ခါတိုင်းဆို ဆတ်ဆတ်ထိ မခံတတ်တဲ့ လူက အခုတော့ သူ့ အရှေ့မှာ ငေါင်စဉ်းလို့ ။

"ချောင်းဆိုးနေတော့ ကားရိုက်တဲ့ အခါမှာ အခက်တွေ့မှာ စိုးလို့ ပါ"

"မလိုပါဘူး။ တို့ ကိုယ်တို့ ဂရုစိုက်နိုင်တယ်"

"ကျုပ်မှာ ဆေးကောင်းရှိလို့ ပါ"

"မင်းတော်တော် လျှာရှည်ပါလား။ ဒီမှာ မင်းပြောမယ့် ဆေးထက် ကောင်းတဲ့ ချောင်းဆိုး ပျောက်ဆေးတွေ တစ်ပုံကြီး တို့ ဆီမှာ ရှိတယ်၊ မသောက်တာ။ ချောင်းဆိုးပျောက်ဆေးက အိပ်ငိုက်လို့ ။ ရှင်းပြီလား... ကဲ... အခု မင်းသွားတော့"

စေတနာတွေကို သူ တကယ် မမြင်တာပါ။

စကားပြီးတော့ တံခါးကို ဝှန်းခနဲ ဆောင့်ပိတ် သွားခဲ့တယ်လေ။

ရင်ထဲမှာ ဆစ်ခနဲဖြစ်သွားပြီး ရှက်လည်း ရှက်မိတယ်။

ကိုယ့်ကိုယ် တခြားလူမြင်မှာ စိုးလို့ ဘေးဘီဝဲယာကို လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူ့မန်နေဂျာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ သူ့မန်နေဂျာကလည်း သနားတတ်တဲ့ ပုံ မပေါ်ပါဘူး။ ခပ်တည်တည်နဲ့ ပဲ စိုက်ကြည့်နေတယ်။

ရှက်ရှက်နဲ့ လှည့်ထွက်ဖို့ စဉ်းစားမိပေမဲ့ လွယ်လွယ်နဲ့ အလျှော့မပေးတတ်တဲ့ အကျင့်အတိုင်း သူ့မန်နေဂျာကို စကားတစ်ခွန်း ပြောခဲ့မိတယ်။

"ကျုပ်ညွှန်မယ့်ဆေးက အိပ်မငိုက်တတ်တဲ့ ချောင်းဆိုး ပျောက်ဆေးဆိုတာ ... စကားကြုံရင် သုဇာတာကို ပြောပေးစမ်းပါဗျာ"

"ကိုလူပျို ... ကိုလူပျို..."

အဲဒီနေ့က ရိုက်ကွင်းမရှိလို့ ညဉ့်နက်တဲ့ အထိ ကိုထိန်နဲ့ အတူသော

က်ပြီး အိပ်ရာဝင်တယ်ဆိုတော့ တော်ရုံ စောစောမထနိုင်ဘူး။

သုဇာတာနဲ့ စကားပြောဖြစ်ခဲ့တာလည်း နှစ်ပတ်လောက်ကို ကြာသွားခဲ့ပြီ။

ရှက်စိတ်တွေ၊ စိတ်မကောင်း ဖြစ်စိတ်တွေလည်း အနည်ထိုင်နေပြီ။

"ကိုလူပျို... ထပါဟ။ မင်းဆီ ဖုန်းလာနေလို့ "

နေမြင့်တဲ့ အထိ အိပ်ဖို့ စဉ်းစားပြီးမှ အိပ်ခါမှ အသည်းသန် လာနိုး နေတဲ့ ကိုထိန်ကို တော်တော် စိတ်ပျက်မိသွားတယ်။

"ဘာလဲဗျာ။ ကျုပ်ဆီ ဘယ်က ဖုန်းကလာမှာ လဲ။ ခင်ဗျားဖုန်းကို ကျုပ်အဒေါ်ကလွဲလို့ တခြား ဘယ်သူ့ဆီမှ ပေးမထားဘူး။ အပိုတွေမလုပ်နဲ့ ကိုထိန်ရာ။ အေးဆေး အိပ်ပါရစေဗျ။ သွားဗျာ။ သွား"

စိတ်ပျက်ပျက်နဲ့ ကိုထိန်ကို အော်လွှတ်ပေမဲ့ ကိုထိန်က ပေကတ်ကတ်နဲ့ ချက်ချင်း ထွက်မသွားဘူး။

"မင်းဆီ ဖုန်းဆက်တာ ကိုကံမြင့် "

"မသိဘူးဗျာ။ သွား..."

"မင်းကို မေးစရာရှိလို့ တဲ့ ငါ့ကောင်ရဲ။ မင်း မထချင်သေးဘူးဆိုလည်း နောက်မှ ဆက်ဖို့ ပြောလိုက်မယ်လေ။ ကိုကံမြင့်က သုဇာတာရဲ့ မန်နေဂျာ"

ကိုထိန်က ပြောပြီး လှည့်ထွက်ဖို့ ပြင်ရုံရှိသေး။ လူက သုဇာတာဆိုတဲ့ အသံကြောင့် မျက်လုံးကျယ်သွားပြီ။

ဘယ်က ဘယ်လို ခြေလှမ်းတွေ သွက်သွားတယ် မသိပါဘူး။ ပုဆိုးစွန်တောင်ဆွဲရင်း ဖုန်းဆီကို ကိုထိန်ထက် အရင်ရောက်ပြီး ကောက်နား

ထောင် မိသွားတယ်။

"ကျုပ် ကိုလူပျိုပါ"

ဖုန်းထဲက ချက်ချင်း ဘာအသံမှ ထွက်မလာဘူး။ ခဏကြာမှ နားမလည်သလိုနဲ့ မေးတဲ့ ကိုကံမြင့်အသံကို ကြားလိုက်ရတယ်။

"ကိုယ်စကားပြောချင်တာ ကိုထိန့်တပည့်နဲ့ နော်။ မင်းက..."

"ကျုပ်က ကိုလူပျိုလေ။ ကိုထိန့်တပည့် ဆိုပါတော့"

ဟုတ်သားပဲ။ ကျုပ်နာမည်ကို သူတို့ ဘယ်သိမှာ တဲ့ လဲ။

"အေး... ဒါဆို မင်းတစ်ခါ ပြောသွားတာ မှတ်မိသေးလား။ အိပ်မငိုက်တဲ့ ချောင်းဆိုးပျောက်ဆေး ဆိုတာလေ"

"အင်း... မှတ်မိတာပေါ့"

"အဲဒါ နာမည်လေး ပြောစမ်းကွာ။ ဒီမှာ သုဇာတာက ချောင်းတွေ အရမ်းဆိုးပြီး... ဒီနေ့ ပန်းချီအဆွဲခံဖို့ လည်း ... ရှိနေလို့ "

"ဪ ... ဟုတ်လား"

"အေးကွ။ မင်း ဆေးနာမည် အခု ပြောပြနိုင်မလား"

"ဆေးက ကိုယ်တိုင်ဖော်ရမှာ ဗျ။ ဆိုင်မှာ ရောင်းတဲ့ ဆေးမျိုး မဟုတ်ဘူး "

"မင်းဟာက ဟုတ်ပါ့မလားဗျာ"

"မသေချာပဲ ကျုပ်က ပြောပါ့မလားဗျ"

ကိုထိန့်ဘေးနား ရောက် လာပြီး မင်းဘာတွေ ရှုပ်ထားတာလဲဆိုတဲ့ အကြည့်နဲ့ ကြည့်နေလို့ ကိုထိန့်ကို ကျောခိုင်းလိုက်သေးတယ်။

အဲဒီအခါမှာ ပဲ တစ်ဖက်ဖုန်းက အသံတိတ်သွားတယ်။ ချိုးချိုးချွတ်ချွတ် အသံတွေကြားရပြီးတဲ့ နောက်မှာ တော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် အသံ ထွက်လာတယ်။

"မင်းပြောတဲ့ ဆေးကို တို့ သောက်ကြည့်ချင်တယ်။ အဲဒါ မင်းအခုချက်ချင်း တို့ အိမ်ကို လာခဲ့ပေးနိုင်မလား။ မင်းရှိတဲ့ နေရာကို တို့ အိမ်က မော်တော်ကား လွှတ်လိုက်မယ်"

အဲဒါ သုဇာတာရဲ့ အသံ။ တစ်ခါမှ ဖုန်းမပြောဖူးပေမဲ့ အလိုလိုသိနေတာ အံ့ဩစရာတော့ သိပ်မရှိ။

"လွှတ် လိုက်လေ"

"ဒါဆို မင်း ဘယ်မှာ နေတာလဲ"

"ကိုထိန်အိမ်မှာ ။ မသုဇာတာ... ကိုထိန်ဆိုတာကိုရော သိလား"

"သိတယ်"

ဖုန်းကျသွားပြီ။

ကျုပ်ဖုန်းချပြီး ကိုထိန်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကိုထိန် စိတ်ပျက်ပျက်နဲ့ ခေါင်းဆတ်ပြီး မေးတယ်။

"ဘာတွေလဲ ငါ့ကောင်"

"ဆေးပါဗျာ။ ချောင်းဆိုးပျောက်ဆေး"

ခပ်ပေါ့ပေါ့ ဖြေလိုက်ပေမဲ့ ကိုထိန်အကြည့်တွေက လေးနက်နေတယ်။

"အကောင်းနဲ့ အကြံတစ်ခု ပေးမယ်နော်။ ချောင်းဆိုးပျောက်ဆေးက ချောင်းဆိုးပျောက်ဖို့ အတွက်ပဲ ကောင်းတယ်။ ကျန်တာပါ ပျောက်သွား

ရင်တော့ ငါလည်း ကယ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး "

"ဘာလဲ... ကိုထိန်က ကျုပ်လို တောသား မနူးမနပ်ကောင်ကို သုဇာ
တာရဲ့ ညွတ်ကွင်းမိမှာ စိုးရိမ်လို့ လား"

"မစိုးရိမ်ပါဘူးကွာ။ မိလို့ ကတော့ သေမှာ လို့ ပဲ သတိပေးချင်တာ။
ကြည့်လုပ်ပေါ့ကွာ"

"စိတ်ချပါဗျ။ ကျုပ် အဲဒီလောက် မတုံးပါဘူး"

"မင်းပြောသလိုပဲ မတုံးပါစေလို့ ငါဆုတောင်း ပေးပါတယ်ကွာ"

ကိုထိန်ဆုတောင်းက စိုးရိမ်သံကြီး။

ခဏကြာတော့ ဆေးအတွက် အဆင်သင့်ပြင်ပြီး စောင့်နေတဲ့ အချိန်
ကိုကံမြင့် ကားနဲ့ ရောက်ချလာတယ်လေ။

ကိုကံမြင့်ခေါ်လာတာ အိမ်တစ်အိမ်လို့ မထင်ခဲ့မိဘူး။ ရောက်လာရ
တဲ့ နေရာက တကယ့် နန်းတော်ထဲကိုလို့ တောင် ထင်ရတဲ့ အထိ သုဇာ
တာရဲ့ အိမ်က ခမ်းနားလွန်းတယ်။

ခြံဝင်းကျယ်ကြီးနဲ့ တိုက်အိမ်အကြီးကြီး။

ခြံဝင်းထဲမှာ လည်း မာစီးဒီးကားနက်ကြီး၊ ဂျစ်ကားတစ်စီး၊ နောက်
ထပ် ကား ၂ စီးလောက် ရပ်ထားသေးတယ်။

"ကဲ... ဆင်း။ မင်းကို မင်းသမီး စောင့်နေတယ်"

ကိုကံမြင့်က မျက်နှာ အရမ်းတည်တယ်။ တော်ရုံမရယ်ဘူး၊ မပြုံးဘူး။
။ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာကို ရအောင် ပြောယူမယ်ဆိုတဲ့ လူစားမျိုး။ လူ့စွစာ
ပေါ့ဗျာ။

ကားပေါ်က ဆင်းပြီးတာနဲ့ ကိုကံမြင့်နဲ့ အတူ အိမ်ထဲ ဝင်ခဲ့လိုက်တယ်။

အားပါးပါး။ အိမ်အပြင်ကတင် ခမ်းနားတာ မဟုတ်ဘူး နော်။ အိမ်
အတွင်းမှာ လည်း ခမ်းနားတာမှ လွန်ပါရော။

ကိုင်ရက်စရာတောင် မရှိဘူး။

ကြမ်းပြင်မှာ ကျောက်ပြားကြီးတွေ ခင်းထားတယ်။ မီးဆိုင်းကြီးတွေ
ကလည်း လှမှ လှ။

ကိုကံမြင့်ခေါ်တဲ့ ဧည့်ခန်းဆီ ဆက်လျှောက်လာတော့ ဧည့်ခန်းရဲ့ တစ်ဖက်မှာ
အရမ်းလှတဲ့ ကျွန်းကြောင်လိမ် လှေကားကြီးကို တွေ့လိုက်ရသေးတယ်။

"ကဲ... ဘယ်မှာ လဲ ကိုကံမြင့်... အဟွတ်။ ချိန်းထားတဲ့ အချိန်က
တော်တော် နောက်ကျနေပြီ။ အဲဒါကြောင့် လူတွေက ပြောဦးမယ်။ သုဇာတာ
အချိန် မလေးစားတတ်ဘူးလို့ "

ကြောင်လိမ် လှေကားပေါ်ကနေ အသံစွာစွာလေးနဲ့ ခပ်သွက်သွက်
ဆင်းလာတဲ့ သုဇာတာရဲ့ မျက်နှာမှာ ဘာမိတ်ကပ်မှ လိမ်းမထားဘူး။

မျက်တောင်တုလည်း တပ်မထားဘူး။ အနက်ရောင်
ဂါဝန်အရှည်ကြီးက ကြမ်းပြင်ထိ ပုံကျနေတယ်။

တစ်ချက်တစ်ချက် ဆောင့်ဆောင့်ပြီး လှမ်းလိုက်တိုင်း တွေ့ရတာက
ကတ္တီပါ ဖိနပ် အနက်ရောင်လေး။

ဖိနပ်ပါးလေးနဲ့ သုဇာတာရဲ့ ခြေထောက်လေးက အရမ်း ကြည့်ကောင်းလို့ ငေးနေမိတုန်း သုဇာတာ ကျုပ်တို့ ထိုင်နေတဲ့ ထိုင်ခုံရှေ့ကို ရောက်လာတာတောင် သတိမထားမိလိုက်တဲ့ အထိ သတိလက်လွတ် ဖြစ်သွားတာ။

"သူနာမည်က ကိုလူပျိုတဲ့ "

ကိုကံမြင့်စကားကြောင့် လူက သူ့ခြေထောက်က အကြည့်ကို မနည်းသတိနဲ့ ထိန်းပြီး ခွာလိုက်ရတယ်။

"ကျုပ် ဟိုနေ့က မသုဇာတာကို ခေါက်ဆွဲကြော် လာပို့ပေးဖူးပါသေးတယ်"

သုဇာတာက လုံးဝ မမှတ်မိခဲ့ပါဘူး။

"အဟွတ်... ဟွတ်... ထားပါတော့။ ကဲ... အခု ဘယ်မလဲ မင်းပြောတဲ့ဆေး"

"ဒီမှာ ပါ"

အဆင်သင့်ခူးယူလာတဲ့ စီတာရွက်အိတ်ကို သူ့ကိုပြလိုက်တော့ စိတ်ပျက်ပျက်နဲ့ သူ့အကြည့်တွေ ကျုပ်ဆီ ရောက်လာတယ်။

"ဒါလား... မင်းပြောတဲ့ ဆေး။ အဟွတ်... ဟွတ်... ဘာလဲ ဒီအရွက်တွေကို တို့ က ဒီအတိုင်း ဝါးစားရမှာ လား"

"မဟုတ်ဘူး ။ ထောင်းသောက်ရမှာ "

"ဘယ်လို ထောင်းသောက် ရမှာ လဲ။ ဟာကွာ... မင်းဟာကလည်း ... ရှုပ်နေတာပဲ"

သုဇာတာ စိတ်ပျက်ပျက်နဲ့ မျက်စောင်းထိုးကာ ခုံအလွတ်တစ်ခုမှ

ခြေလွတ်လက်လွတ် ထိုင်ချလိုက်တယ်လေ။

အဲဒီအခါမှာ ပဲ အခုန ကြောင်လိမ် လှေကားပေါ်ကပဲ လူတစ်ယောက် ဆင်းလာတယ်။ သုဇာတာနဲ့ အရွယ်တူလောက် ရှိမယ့်လူ။ ရုပ်ကတော့ ခပ်ဖျောင်းဖျောင့်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ မင်းသားတော့ မဟုတ်ဘူး ။

သူက သုဇာတာနဲ့ အတူ အဲဒီအိမ်ပေါ်ထပ်မှာ ဘာလုပ်နေတာလဲဆိုတဲ့ သိချင်စိတ်က ရင်ထဲ ပြေးဝင်လာပေမဲ့ မမေးသင့်တဲ့ အတွက် မျိုသိပ်လိုက်ရတယ်။ မေးပိုင်ခွင့်လည်း မရှိခဲ့ဘူးလေ။

"ဒီလိုလုပ်ပါလား ကိုလူပျို။ မင်းကိုယ်တိုင် ထောင်းပြီးမှ သုဇာတာကို တိုက်လိုက်ပါလား။ မင်းဆိုတော့... အချိန်အဆလည်း သိမှာ ပေါ့"

ကိုကံမြင့်က တွေးတွေးဆဆနဲ့ လှမ်းပြောလိုက်တဲ့ အချိန်။ ကျုပ်အကြည့်က လှေကားထစ် တစ်ဝက်အထိ ဆင်း လာပြီးမှ ရပ်တန့်နေတဲ့ ဟိုလူ့ဆီ မော့ကြည့်မိသွားတယ်။

အဲဒီလူကလည်း ကျုပ် ဘယ်သူဆိုတာ သိချင်နေတဲ့ ပုံ။ စူးစိုက်ကြည့်နေတဲ့ အကြည့်က စိတ်ပျက်နေမှန်း အရမ်း သိသာတယ်။

"ဖျောက်..."

သုဇာတာ အားရပါးရ လက်ဖျောက်တစ်ချက် တီးလိုက်မှ ကျုပ်အကြည့်တွေ သုဇာတာဆီ ပြန်ရောက်သွားတယ်။

"ဟုတ်တယ်... ချာတိတ်။ ကိုကံမြင့်ပြောတာ ဟုတ်တယ်။ မင်းကိုယ်တိုင် တို့ အတွက် ထောင်းပေးချည်။ ကျသင့်သလောက် ပေးမယ်"

"ကျသင့်သလောက် ဆိုတာ"

ရုတ်တရက် ငွေစကားကြားလိုက်ရလို့ လူက စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်း ဖြစ်သွား

လို့ အသံကလည်း သိသိသာသာပဲ မာသွားရတယ်။

"ဆေးဖိုးကို ပြောတာလေ"

"ကျုပ်က ဒီအရွက်တွေကို လမ်းဘေးက ခူးလာတာ။ တကယ်လို့ ထောင်းပေးရမယ် ဆိုရင်လည်း သိပ်ပင်ပန်းတဲ့ အလုပ် မဟုတ်ဘူး ။ ဒါ ပေမဲ့ ငွေစကား ကြားရတာတော့ တော်တော် စိတ်ပျက်တယ်ဗျာ"

သုဇာတာ မျက်ခုံးလေးတွေ မြင့်တက်ကုန်ပြီး ကျုပ်ကို စိုက်ကြည့်တယ်။

"မင်းက တယ်လာပါလား... အဟွတ်... ဟွတ်"

သုဇာတာ ချောင်းဆိုးတဲ့ ပုံစံလေးက ဆွဲဆောင်မှု အပြည့်ရှိတာ။

"ကျုပ်က တောသား။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ကြိုက်တယ်။ မကျေနပ်ရင် ပြောင်ရှင်းတတ်တာ ကျုပ်အကျင့်"

"ကောင်းပြီလေ။ ဒါဆို... ကိုကံမြင့်။ ဘောပင်နဲ့ စာရွက်ပေးပါ"

ကိုကံမြင့်က ခပ်သွက်သွက်ပဲ သုဇာတာဆီကို စာရွက်အပိုင်းအစနဲ့ ဘောပင်တစ်ချောင်း လှမ်းပေးလိုက်တော့ သုဇာတာ စာလုံးတချို့ကို ချရေးလိုက်တယ်။

"မင်းမှာ အခုလို အဖြူသက်သက် စေတနာတွေရှိမယ်လို့ မထင်မိတဲ့ အတွက် ဆောရီးကွာ။ ဒီမှာ တို့ အိပ်ခန်းက ဖုန်းနံပါတ်။ မင်းဆေးစပ်ပြီး တဲ့ ဘယ်အချိန်မဆို... တို့ ကိုဖုန်းခေါ်။ ဟုတ်ပြီလား၊ ကဲ... ကိုကံမြင့်။ ဒီနေ့ ချိန်းထားတာတွေကို ဖျက်လိုက်တော့... အဟွတ်...ဟွတ်"

သုဇာတာရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ သုံးတဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကို သုဇာတာ ကျုပ်ကိုပေးတာ ကိုကံမြင့် မလိုလားဘူး။ တားချင်သေးတယ်။

လှေကားထစ်မှာ ရပ်နေတဲ့ ငနဲလည်း မလိုမလားနဲ့ မျက်နှာမဲ့ပြီး
လှေကားပေါ်ပြန်တက်သွားတယ်လေ။

"ရပါတယ်... ပေးလိုက်။ ဆေးအတွက်ပဲ ဥစ္စာ။ နော်"

သုဇာတာကို မငြင်းနိုင်လို့ သာ ကိုကံမြင့် ခေါင်းဆတ်လိုက်ရပေမဲ့...
အိမ်အပြန်လမ်းမှာ တော့ ကျုပ်ကို မှာ တမ်းချွေးသေးတယ်။

"အဲဒီဖုန်းနံပါတ် ပေါက်ကြားလို့ ကတော့... အရင်ဦးဆုံး ထောင်ထဲ
ရောက်မှာ မင်းနော်။ ဒီတော့ ထိန်းပါ ကိုယ့်လူ"

စီတာရွက်တွေကို မှတ်မိထားတဲ့ အတိုင်း ဆားနဲ့ ရောပြီး ထောင်းလို
က်တယ်။ ဆေးက အဆင်သင့်လည်း ဖြစ်ရော... လူက ဖုန်းအနားကို
ရောက်သွားပါလေရော။

"ဟယ်လို... ဘယ်သူနဲ့ စကားပြောချင်လို့ ပါလဲ"

ဖုန်းထဲက ချွဲနဲ့နဲ့အသံက စိတ်ပျက်စရာ ယောက်ျားသံကြီး။ အဲဒါ...
သုဇာတာရဲ့ မိတ်ကပ်ဆရာရဲ့ အသံလေ။

"မသုဇာတာ ရှိလား... မသုဇာတာနဲ့ စကားပြောချင်လို့ ပါ"

"ဘယ်သူလို့ ပြောလိုက်ရမလဲ"

"ကိုလူပျိုလို့ ပြောလိုက်ပါ"

ဖုန်းကို လက်ဝါးနဲ့ ပိတ်လိုက်တယ် ထင်တယ်။ ဖုန်းထဲက တီးတိုးသံ
တောင် မကြားရတော့ဘူး။ ခဏကြာတော့မှ အခုန အခြောက်ကပဲ...

"ဘယ်က ကိုလူပျိုလဲ"

သုဇာတာက တော်ရုံ မှတ်မိတတ်တဲ့ လူ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ သိလိုက်ရတယ်။

အင်းပေါ့။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မှတ်မိမှာ တဲ့ လဲ။ အနုပညာရှင်ဆိုတာ အများ နဲ့ တစ်ယောက် ဆက်ဆံရတဲ့ လူတွေဆိုတော့... စိတ်ထဲက အလိုလို နားလည် ပေးနိုင်ခဲ့တယ်လေ။

"ချောင်းဆိုးပျောက်ဆေး ဖော်ပေးတဲ့ ကိုလူပျိုပါလို့ ... ကိုထိန်တပည့်လို့ ပြောလိုက်ပါ"

"ဪ ... ကိုထိန်တပည့်လား"

အဲဒါ သုဇာတာရဲ့ အသံ။ ကျုပ်ကို မှတ်မိသွားပြီး အခြောက်ဆီက ဖုန်းကို ဆွဲယူလိုက်တဲ့ ပုံပါပဲ။

"ကဲ... ပြော ချာတိတ်။ မင်းရဲ့ ဆေး အဆင်သင့် ဖြစ်ပြီလား"

"ဟုတ်ကဲ့ ဖြစ်ပါပြီ မသုဇာတာ"

"အိုကွာ။ မင်းခေါ်တာကလည်း ရှည်လျား ထွေပြားလိုက်တာ။ "ဇာ" လို့ပဲ အတိုကောက်ခေါ်"

"ကျုပ်က မသုဇာတာထက် ငယ်တယ်နော်"

"စိတ်ချပါ။ မင်း ငရဲမကြီးအောင် ငရဲမင်းဆီမှာ တို့ လာဘ်ထိုးပေးမယ်။ ဟုတ်ပြီလား... ကဲ... ဆေးရရင် မြန်မြန်လာ။ တို့ သောက်ထားတဲ့ ဆေးက အရမ်း ငိုက်တာ။ လာတော့။ လေးဘီးစီးခဲ့။ တို့ လမ်းစရိတ် ပြန်ပေးမယ်"

"ဟာ... မလိုပါဘူးဗျာ"

"မလုပ်ပါနဲ့ ။ တို့ ကို ကူညီထားတဲ့ လူက ဒီလောက်တော့ ဧည့်ဝတ်
ကျေပါရစေ။ ဒါမှ မဟုတ် ကိုကံမြင့်ရဲ့ မော်တော်ကားကို လွှတ်ပေးလို
က်ရမလား"

"ရတယ်... ရတယ်။ သူ့ကိုတော့ မလွှတ်ပေးနဲ့ ။ ကျုပ်ဘာသာ လာခဲ့
မယ်"

ကိုကံမြင့်ကို ဘယ်ဘဝက ရေစက်မှန်းကို မသိ။ ကြည့်လို့ ကို မရခဲ့။

သုဇာတာ ဆေးကို ရှုံ့မဲ့မဲ့နဲ့ သောက်ချလိုက်တာကို ကြည့်ပြီး
ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုဖြစ်မှန်းကို မသိဘူး။

အသည်းယား လာပြီး ကလေးလေးနဲ့ တူနေတဲ့ သူ့ကို
ဆွဲဖက်လိုက်ချင်တာ။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ကိုထိန်းပြီး သူ့ကိုပဲ ငေးကြည့် ဖြစ်ခဲ့
ပါတယ်။

"မင်း ဆေးကလည်း ကွာ... ငန်ကျိကျိနဲ့ "

"ဒါပေမဲ့ ဆေးက ချောင်းဆိုး တကယ် ပျောက်တာဗျ။ ကျုပ် လက်
တွေ့ပဲ"

"မင်းစကားပြောပုံက တစ်မျိုးနော်။ ဘယ်နယ်ကလဲ"

"ပဲခူး ဟိုဘက်က"

"ဟာ... ပဲခူးလား။ မင်းသိလား... တို့ က မြို့တွေထဲက ပဲခူးကို အကြို
က်ဆုံးပဲ"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"မသိဘူးလေ။ ဒီအတိုင်း ကြိုက်တာ"

မင်းသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်ပေမဲ့ သူ့ဆီမှာ အခုတော့ အိုက်တင်တွေ၊ အမှုအရာတွေ မရှိတော့။ သာမန်လူ တစ်ယောက်လိုပဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းနဲ့ ။

"ဘယ်နှခွက်လောက် သောက်ရင် သက်သာမယ် ထင်လဲ"

"အဲဒါ ရောဂါ အနုအရင့်ပေါ်မှာ မူတည်တယ်လေ"

"တို့ က ချောင်းဆိုးတာတော့ တော်တော် ကြာနေပြီကွ"

"ဒါဆို ရက်နည်းနည်းတော့ ပိုသောက်ရမှာ ပေါ့"

ဒါပေမဲ့ ဝန်ခံစရာ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ သူ့အကြည့်တွေက တခြား မိန်းကလေးတွေထက် ပိုပြီး စူးရှသလို၊ ပိုပြီး အတင့်ရဲတယ်။ ပိုင်စိုးပိုင်နင်းနိုင်တဲ့ အကြည့်တွေနဲ့ ဆုံတိုင်း မျက်လုံးလွှဲပစ်ရတာက ကျပ်လေ။

"ပြောပါဦး။ မင်း မင်းသမီးတွေထဲမှာ ဘယ်သူ့ကို သဘောအကျဆုံးလဲ။ တို့ ရှေ့မှာ မို့လို့ တို့ ပါလို့ တော့ မပြောနဲ့ နော်"

သူက တခြား မိန်းကလေးတွေထက်လည်း ပျော်ဖို့ ကောင်းတယ်။ ဟာသဉာဏ်လည်း ရှင်တယ်။

"ကျုပ်အကြိုက်ဆုံး မင်းသမီးက မသုဇာတာပါ"

"အဟား... အလာကြီးပါလားကွ"

"တကယ်ပါ။ လိမ်တာ မဟုတ်ဘူး "

"ထားပါတော့"

ဟိုနေ့က လှေကားထစ်ပေါ်က ကြည့်နေတဲ့ ငနဲလည်း အိမ်မှာ ရှိနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီငနဲက ကျုပ်တို့ ဆီကိုလည်း မလာသလို၊ သူ့ဘာသူ မဆိုငံသလို တခြားခုံမှာ ထိုင်ပြီး ဆေးပြင်းလိပ် ဖွာနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီကောင် ကျုပ်ကို မကျေနပ်ဘူးဆိုတာ အရမ်းသိသာတယ်။ အကြည့် တွေကိုက မကျေနပ်တဲ့ အရိပ်တွေနဲ့ ပြည့်နေတယ်လေ။

ကိုကံမြင့်ကလည်း မထူးမခြားပါပဲ။ မျက်နှာတည်ကြီးနဲ့ ။ အကြည့်ချင်းဆုံလို့ ပြုံးပြမိရင်တောင် ပြန်ပြုံးပြဖို့ တွန့်တိုတဲ့ လူ။ ဒီလို မဖော်ရွေတဲ့ လူတွေနဲ့ သူ ဘယ်လိုများ တောင် ပေါင်းသင်းနေလဲ ဆိုတာ မစဉ်းစားတတ်အောင်ပါပဲ။

"အိမ်ကြီးက နန်းတော်ကြီးလား မှတ်ရတယ်"

"မင်းက တို့ အိမ်ကို စိတ်ဝင်စားတယ်ပေါ့"

"အင်း။ ခမ်းနားလို့ လေ"

"ကြည့်ချင်လား"

"ဗျာ"

စိုက်ကြည့်ရင်း ရဲရဲတင်းတင်း မေးလိုက်တော့ လူက ကြောင်သွားတယ်။

ဆေးပြင်းလိပ်ခဲနေတဲ့ ငနဲလည်း မျက်နှာပျက်ပြီး ထိုင်နေရာက တကူးတကန့်ထပြီး ကျုပ်အရှေ့မှာ ရှိနေတဲ့ ဆေးလိပ်ခွက်ထဲကို သူ့ဆေးပြင်းလိပ်ကို ချိုးခြေပြီး လာထည့်သွားတယ်လေ။ ပြီးတော့ အိမ်ပေါ်ထပ် ပြန်တက်သွားတယ်။

ယောက်ျားလေးဖြစ်ပေမဲ့ သူ့အမေးကြောင့် ကျုပ် တကယ် ရှက်သွားခဲ့တယ်ဆိုတာ ဝန်ခံပါတယ်။

ဒါကိုပဲ သူက ရယ်စရာအဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး ရယ်သေးတယ်လေ။

"အဟင်း... ဟင်း... မင်းက ရှက်တတ်သားပဲ။ မိန်းကလေး ကျနေတာပဲ။ တို့ ပြောတာ အိမ်ကို လိုက်ပြမယ် ပြောတာပါ။ ဘာရှက်စရာပါလို့ လဲ။ ဒီမှာ ကြည့်စမ်း။ မင်း ရည်းစား မထားဖူးသေးဘူး မို့လား"

မေးလိုက်တဲ့ ပုံစံက တကယ့်ဆရာကြီး အတိုင်းပဲ။ အမှန်အတိုင်း ဖြေဖို့ ကလည်း နှုတ်မရဲဘူး။ တကယ်လည်း ကျုပ်က ရည်းစားမှ မထားဖူးပဲ။

"ဘာလဲ... မင်းက မင်း ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ စပ်စုတာကို မလိုလားဘူးလား"

"မဟုတ်ပါဘူး"

လူက ရှက်နေတာ သေချာနေပါပြီ။

"ကဲ... ဒါဆို လာ... သွားမယ်။ မင်းကို အိမ်လိုက်ပြမယ်။ တခြား အခန်းတွေဆိုရင် ဒီထက်တောင် ပိုပြီး ခမ်းနားသေးတယ်ကွ။ သိပြီလား"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ကဲ... ကြည့်ချင်တယ်ဆိုရင် လာလေကွာ။ သွားရအောင်"

"ဪ... ဟုတ်ကဲ့"

သူ ကျုပ်ကို ပထမဦးဆုံး ခေါ်သွားတဲ့ အခန်းက အဓိက ဧည့်ခန်းကြီး။ ကျွန်းထိုင်ခုံ အကြီးကြီးတွေနဲ့ တန်ဆာဆင်ထားပြီး အခန်းရဲ့ မျက်နှာကြက်မှာ ကပ်ထားတဲ့ မီးဆိုင်းကြီးက နိုင်ငံခြားက မှာ ထားမှန်း သိသာလွန်းပါတယ်။

"မီးဆိုင်းကြီးက လှတယ်နော်"

"အင်း ... အရမ်းကြိုက်လို့ လန်ဒန်ကနေ မှာ ထားတာလေ။ ဘာလဲ မင်းရော ကြိုက်လို့ လား"

"အင်း"

"ဒါဆို ပြန်ရင် ဖြုတ်ယူသွားလေ"

"ဗျာ"

သူက အရမ်းကို ရယ်စရာ ပြောတတ်တာပါ။ တကယ်ပါ။

"တို့ ကတော့ သူတို့ ကို ကြိုက်လွန်းလို့ လက်နဲ့ တောင် မထိဘူး။ အိမ်က ကောင်မလေး သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရင်း သတိထားလုပ်ဖို့ တဖွဖွမှာ နေရ သေးတယ်လေ။ မတော်လို့ ပြုတ်ကျသွားရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ"

ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နဲ့ သူပြသမျှကို ကျုပ် လိုက်ကြည့်ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ များ သောအားဖြင့် ကျုပ်အကြည့်က သူ့ဆီမှာ ရောက်ရောက် နေတတ်တယ်။ ဒါကိုလည်း နံရံတွေမှာ ထောင်ထားတဲ့ မှန်တွေထဲက တစ်ဆင့် သူမြင်သွားတိုင်း စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့ မတုံ့ပြန်တဲ့ အပြင် သဘောကျသလို ပြုံးတောင် ပြုံးလိုက် သေးတယ်လေ။

ရင်ထဲမှာ တော့ ကျေနပ်မှုနဲ့ အတူ ရှိန်းတိန်းတိန်းနဲ့ ။ လေအဟုန်မှာ လက်ပစ်ကူး နေရသလိုပဲ။

ဟိုနေ့တွေက အဆင့်အတန်း ခွဲခြားတတ်တဲ့ သုဇာတာက အခုတော့ သူ မဟုတ်တဲ့ အတိုင်းပါပဲ။ လုံးဝကို ကွဲပြား ခြားနားနေပြီလေ။

"ကဲ... ပြောပါဦး။ တို့ အတွက် နောက်နေ့တွေမှာ လိုအပ်တဲ့ ဆေးကို ဘယ်လို လာပေးမှာ လဲ"

"ဟို... အိမ်ကနေ ဖျော်ပြီး ယူခဲ့ပေးမယ်လေ"

"အဲဒါက ဟုတ်ပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ တို့ ကို ဆေးသောက်ချိန် မှန်မှန်တိုက်မှ ရောဂါထိမှာ မို့လား။ တို့ မေးတာ အဲဒါ..."

"ဪ ... ရပါတယ်။ ကျုပ် အိမ်ကနေ ဒီကို အချိန်မီ လာခဲ့ပါ့မယ်"

"ဒီလိုလုပ်ပါလား။ မင်း လာခါနီးတိုင်း တို့ ဆီ ဖုန်းဆက်။ တို့ မော်တော်ကား လွှတ်ပေးမယ်"

"အာ... မဟုတ်တာ"

"ကဲပါ ဆရာကြီးရယ်။ တို့ အတွက် အရေးကြီးတဲ့ ကျန်းမာရေးကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တို့ ကို ဆုံးဖြတ်ခွင့်ပေးပါ။ တို့ ပဲ ဆုံးဖြတ်ပါရစေ။ ဟုတ်ပြီလား။ ဒီတော့ အားလုံး တို့ ပြောသလိုပဲ လုပ်တာ အကောင်းဆုံးပါ။ နော်"

နောက်ဆုံးတော့ သူပြောတဲ့ အတိုင်းပဲ ခေါင်းညိတ်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

ဒီလိုပါပဲ။ သူနဲ့ စပြီး တွေ့ကတည်းက သူပြောသမျှကို ခေါင်းညိတ်မိနေတာက အကျင့်တစ်ခုလို ရင်မှာ စွဲသွားတဲ့ အခါမှာ တော့...
